

РЕШЕНИЕ

№ 17599

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **12493** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на:

1.Ж. Х. П., с адрес в [населено място] чрез адв. К., със съдебен адрес в [населено място] срещу Решение № 312/17.10.2024г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/, в частта по т.ІІ, V и VІІІ, и на

2.Ю. Е. П., с адрес в [населено място] чрез адв. К., със съдебен адрес в [населено място] срещу Решение № 312/17.10.2024г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта по т. ІІІ, VІ и ІХ. С двете жалби се твърди, че решението в оспорените части е незаконосъобразно, постановено в нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Застъпва се становище, че в производството пред КЗД, Н. Д. не е доказал обстоятелството, че е председател на Сдружение „Национален синдикат Морска администрация“, поради което неправилно е прието, че е налице защитения признак „обществено положение“. Посочва се, че Комисията не е записала изрично кои от посочените от жалбоподателя Д. нарушения попадат в и извън нормативно определения тригодишен срок и кои следва да се считат за преклудирани. Прави се извод, че поставената от оценяващия го ръководител /Ю. П., в качеството му на и.д. главен секретар в процесния период/ оценка не може да се прецени като дискриминационна по отношение на Д., тъй като обратното би означавало всеки недоволен от поставената му оценка държавен служител, да може да твърди извършена спрямо него дискриминация, което не отговаря на целта на закона.Оспорват се мотивите на органа, според които налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ е в разрез с разпоредбите за пряка дискриминация чрез по-

неблагоприятно третиране на Д., изразяващо се в прекомерно наказание. Иска се отмяна на решението в оспорените части и се претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбите се поддържат от процесуален представител.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация с писмо, с което представя жалбите и административната преписка оспорва жалбите като неоснователни и недоказани.

Заинтересованата страна В. П. Е. с писмен отговор изразява становище за основателност на процесните жалби.

Заинтересованата страна Н. И. Д. с отговор по жалба е поискал съдът да отхвърли жалбите като неоснователни и да потвърди решението на КЗД.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Заинтересованата страна Н. И. Д. подал в КЗД жалба с вх. № 16-18-34/20.06.2022г. и допълнение към нея с вх. № 16-18-43/26.07.2022г. срещу В. П. Е. - директор на Дирекция „Морска администрация“ В. /ДМА – В./, Ж. П. – бивш изпълнителен директор на Дирекция „Морска администрация“ Б. /ДМА – В./ и изпълнителен директор на ИА „Морска администрация“ /ИА“МА“/ през периода, описан в жалбата, както и Ю. П. - и.д. главен секретар на ДМА - В. през периода, описан в жалбата.

В жалбата си Н.Д. пояснил, че от 2014г. бил служител в ДМА В. към ИА“МА“, а през 2015г. бил избран за председател на Национален синдикат „Морска администрация“, членовете, на който били служители от ДМА В.. Основното му задължение било да защитава колегите си без значение каква ще бъде реакцията на директора на ДМА В.. От момента на избирането му за председател на синдиката до подаване на жалбата бил уволняван три пъти – през 2016г., 2019г. и 2021г., като и трите решения за отмяна на уволнението му били обжалвани от изпълняващия длъжността директор на всички възможни инстанции, поради което не бил на работа съответно 20, 14 и 12 месеца. След второто му уволнение изпълняващият длъжността директор взел решение да бъде отнета синдикалната стая в сградата на ДМА В. и да бъде предоставена друга в ИА“МА“, отдалечена на около километър и половина при условие, че в ДМА имало и други свободни стаи. Освен това Е. забранил на Д. да бъде допускан в сградата на ДМА В., тъй като при предходното му уволнение обикновено посещавал синдикалната стая около веднъж седмично в часовете за обедна почивка на служителите. Показателно било също бездействието на главния секретар Ю. П., който се явявал „контролиращ ръководител" по отношение поставената на Д. оценка от В. Е. и на изпълняващия длъжността Ж. П., които, въпреки писмените му предупреждения /писмата до тях преди, по време и след оценяването му, не предприели никакви мерки за осуетяване на противоправното поведение на В. Е., а дори му съдействали, за да бъде уволнен за пореден път. Сочил, че при второто и третото уволнение, на основание най-ниска годишна оценка, изпълняващият длъжността не бил длъжен по закон, но предпочел да го уволни, без да провери основателността на неговите възражения.

Д. твърди, че в резултат на посочените целенасочени действия на директора на ДМА - В. В. Е., изпълнителният директор Ж. П. и тогава изпълняващият длъжността главен секретар Ю. П. били нарушени основни негови трудови права, бил лишен от справедливо заплащане на труда, а кариерното му израстване било осуетено. Поради трите незаконни уволнения нямал поставени годишни оценки за 2016, 2017, 2019 и 2021г., а оценките за 2018г. и 2020г. били отхвърлени от съда. Посочва, че след първото му уволнение и възстановяване на работа представил на изпълняващия длъжността директор копие от дипломата си за второ висше образование с искане за определяне на нов размер на заплатата, но не последвал нито отговор, нито промяна. Заплатата му била увеличена само един път след постъпването му на работа на 01.04.2014г. до подаване на

жалбата. Сочи, че със служебна справка за увеличението на заплатите и кариерното израстване на колегите инспектори от ДМА-В. за същия период, както и тези постъпили на работа след него, ще се установи явно „особеното“ отношение на В. Е. и Ж. П. към него.

С жалбата до КЗД Д. е поискал да бъде установено наличието на пряка дискриминация, основана на качеството му на синдикален председател, която е довела до лишаването му от право на труд за почти 4 години, чрез три поредни незаконни преднамерени уволнения, както и от правото на кариерно развитие, гарантирано от закона и от право на справедливо възнаграждение за положен труд. Поискал е също да бъдат наложени предвидените в закона санкции и принудителни административни мерки и да бъде постановено преустановяване на нарушенията и установяване на положение на равно третиране.

Според Д. в случая се касае за множествена дискриминация на основата на членуване в синдикална организация и, съгл. чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., дискриминационно третиране по признак „обществено положение“ като председател на синдикална организация. Поддържа оплакването си за извършени спрямо него дискриминационни действия под формата на „преследване“, заради предприетите действия по защита правата на колеги пред КЗД и „тормоз“ по смисъла на ЗЗДискр., с цел принуждаване за напускане на заеманата длъжност, чрез по-неблагоприятно третиране, нахърняване на достойнството и създаване на застрашителна среда, чрез системни незаконни уволнения, които допълнително създавали и финансова несигурност поради дългите срокове за решаване на делата до окончателното произнасяне на Върховния административен съд.

С Разпореждане № 532/20.09.2022г. на председателя на Комисията за защита от дискриминация е образувана преписка № 194/2022г. по подадената от Д. жалба за дискриминация осъществена по смисъла на чл.4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./, по признак „обществено положение“ и по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.8, ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ по признак „членуване в синдикална организация“. Преписката е разпределена за разглеждане от петчленен разширен заседателен състав.

За образуваната преписка въз основа на подадената от Д. жалба и последвалите уточнения са уведомени В. Е., Ю. П. и Ж. П., като им е предоставена възможност да представят становище по жалбата и доказателства.

Становище по жалбата е постъпило от Ю. П. – директор на дирекция АПФСО на ИА “Морска администрация“. Със становището е оспорено твърдението, че Д. е председател на синдикалната организация. Посочено е, че синдикалното помещение било иззето, поради служебна необходимост, а на Д. било предложено друго помещение. П. потвърдил оценката за 2020г. на Д., тъй като към този момент изпълнявал длъжността „главен секретар“, респ. бил контролиращ орган. В попълнен от него формуляр обяснил мотивите си за потвърждаване на оценката. Във връзка със заплащането на труда е посочил, че в периода от 2013г. до 2018г. в ИА “МА“ не е имало увеличаване на работните заплати на служителите в агенцията, а в периода от 2020-2022г. заплатата на Д. била увеличена три пъти. Със становището са представени доказателства.

От Ж. П. също е постъпило становище, с което се твърди, че през 2016г. като изпълнителен директор на ИА “МА“ е отправял два пъти писмени покани до Д., в качеството му на председател на синдикална организация за подписване на споразумение между ИА “МА“ и Национален синдикат „Морска администрация“ на основание чл.44, ал.3 от Закона за държавния служител, но отговор не последвал и договор не бил подписан. В тази връзка се изразява съмнение относно развиваната синдикална дейност от Д.. Независимо от това със заповед от 21.10.2016г. Ж.П. предоставил за безвъзмездно ползване на стая и офис оборудване от синдиката в административната сграда на ДМА В.. В последствие, поради служебна необходимост П. поискал синдиката да освободи помещението, като със заповед от 05.03.2019г. предоставил за ползване

друго помещение с офис обзавеждане, в сграда стопанисвана от ИА“МА“, на територията на [населено място].Основната причина за предоставяне на друго помещение на синдиката била, че административната сграда на ИА“МА“ била с режим на работа съвпадащ с работното време и не било удобно портiera да бъде задължаван да остава след края на работния ден. Посочено е, че при получаване на най-ниската оценка от прекия ръководител се прекратява служебното правоотношение със служителя, както и че Ж.П. в качеството му на изпълнителен директор не е участвал в процеса по оценяването. Във връзка със заплащането на труда е посочил, че в периода от 2013г. до 2018г. в ИА“МА“ не е имало увеличаване на работните заплати на служителите в агенцията и по тази причина не е увеличавана и заплатата на Д.. Но след възстановяването му на работа през 2020г. размерът на заплатата му е определен в съответствие с разпоредбата на чл.11, ал.1, т.4 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, като размерът е съобразен с процентното увеличение на възнагражденията на останалите служители. Със становището са представени доказателства.

Изготвен е доклад-заключение. Насрочено е заседание за 06.12.2023г., за което са призовани страните. В съдебно заседание споразумение между страните не е постигнато. Насрочено е заседание за 10.04.2024г..

От Д. е постъпило уточнение на жалбата ведно с копия на документи. Ж.П. е уведомил КЗД, че според него цялото уточнение е извън обхвата на жалбата и не показва никакви дискриминационни действия.

На 10.04.2024г. е проведено заседание, жалбата на Д. е разгледана по същество и преписката е обявена за решаване.

С Решение № 312/17.10.2024г. Комисията, на основание чл.65 от ЗЗДискр. , с т. II. е установила, по отношение на Н. И. Д., че ответната страна Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, е осъществил пряка дискриминация по признак „обществено положение“ и по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.8, ал.3 от Кодекса на труда по „членуване в синдикална организация“;

С т.III. е установила, по отношение на Н. И. Д., че ответната страна Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, е осъществил пряка дискриминация по признак „обществено положение“ и по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.8, ал.3 от Кодекса на труда по „членуване в синдикална организация“;

С т.V. е предписала на основание чл.47 ал.4 от ЗЗДискр ответната страна Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, да преустанови установеното нарушение занапред и да се въздържа от извършване на нарушения на ЗЗДискр. както и други закони, уреждащи равенство в третирането.

С т.VI. е предписала на основание чл.47 ал.4 от ЗЗДискр на ответната страна Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, да преустанови установеното нарушение занапред и да се въздържа от извършване на нарушения на ЗЗДискр. както и други закони, уреждащи равенство в третирането.

С т.VIII. е наложила на Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, на основание в чл.78. ал.1 от ЗЗДискр., наказание „глоба“ в размер от 500,00 лв. за установеното в т.II от настоящото решение нарушение на ЗЗДискр. и

С т.IX. е наложила на Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, на основание в чл.78. ал.1 от ЗЗДискр., наказание „глоба“ в размер от 500,00 лв. за установеното в т.III от настоящото решение нарушение на ЗЗДискр..

Решението е съобщено на Ю.П. на 25.10.2024г., а на Ж. П. на 23.10.2024г.. И двете жалби са подадени на 05.11.2024г.

В описания в жалбата период Н. Д. е бил служител в дирекция „Морска администрация - В.“, отдел „Преглед, освидетелстване и регистрация на кораби и корабоприитежатели“, сектор „Кораби“, и е заемал длъжността старши инспектор. Считано от 29.12.2016г. е председател на Председателския съвет на Националния синдикат „Морска администрация“ със седалище в [населено място]. Със заповед от 21.10.2016г. и със заповед от 05.03.2019г. изпълнителният директор на ИА“МА“ Ж. П. е предоставил за безвъзмездно ползване помещение и офис оборудване /на различни административни адреси/ за изпълнение на функциите на синдиката.

Н.Д. е бил уволняван три пъти, както следва: със заповед № ЧР-1373/03.10.2016г. на изпълнителния директор на ИА“МА“ , със заповед № ЧР-416/18.02.2019г. на изпълнителния директор на ИА“МА“ и със заповед № ЧР-393 от 22.02.2021г.. И трите заповеди са отменени с решения на Административен съд Варна, които са оставени в сила с решения на Върховен административен съд. Първото прекратяване на служебното правоотношение е било във връзка с неизпълнение на заповед за работа в ден събота в условията на извънреден труд. С влязло в сила решение на ВАС по адм.д. № 4104/2017г. е прието, че основание за отмяна на заповедта е, че не е спазено изискването преди налагане на дисциплинарно наказание да се изслуша служителя и че в случая не се установява по безспорен начин извършено от Д. дисциплинарно нарушение. Второто уволнение, предмет на разглеждане по адм.д. № 11459/2019г. по описа на ВАС е поради получена най-ниска годишна оценка – „неприемливо поведение“ при оценяване на изпълнението на служителя за периода от 04.06.2018г. /датата, на която е възстановен на работа след първото уволнение/ до 31.12.2018г./Посочено е в мотивите на решението, че поставената негативна оценка на Д. не се обосновава както от отразеното във формуляра, така и от събраните по делото доказателства – разпит на оценяващия ръководител и кореспонденция между служителя и негови колеги от агенцията, както и дадени оценки от служители и клиенти на агенцията.Третото прекратяване на служебното правоотношение също е във връзка с получена най-ниска годишна оценка - „неприемливо поведение“ при оценяване на изпълнението на служителя за периода от 24.04.2020г. до 31.12.2020г..С влязло в сила решение по адм.д. № 9376/2021г. по описа на ВАС, съдът е приел: че в случая заложените в индивидуалния работен план цели и критерии за изпълнението им не са измерими по обем и качество, че са бланкетно изброени и липсват критерии за качество на оценяваната работа; че са нарушени и правилата за изготвяне на годишна оценка, като в нарушение на чл.18, ал.1 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация, същата не е изготвена въз основа на обективно установими факти, които могат да бъдат обект на преценка от съда; че годишната оценка представлява критични изводи и заключения без конкретни факти и обстоятелства, които да илюстрират в какво точно се изразява неизпълнението на работния план.

Съдът не обсъжда становищата на В.Е. и решението на КЗД, касаещо В.Е., тъй като по негова жалба срещу процесното решение е образувано адм.д. № 756/2025г. по описа на АССТ.

ПРАВНА СТРАНА

И двете жалби са подадени в законоустановения срок, от адресати на решението и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледани по същество жалбите са основателни.

В съответствие с разпоредбата на чл.48, ал.3 от ЗЗДискр. оспореното решение е постановено от петчленен разширен заседателен състав, определен със Заповед №

12-11-747/09.04.2024г. на Председател на КЗД, изменяна със Заповед №12-11-664/02.04.2024г. на Председател на КЗП, Заповед №12-11-534/19.03.2024г. на Председател на КЗД и Заповед №12-11-587/25.03.2024г. на председателя на КЗД.

При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл.50, т.1 от ЗЗДискр. производството е започнало по жалба на засегнато лице. Съгласно чл.54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик.

Оспореното решение е в писмена форма с посочени фактически и правни основания. В хода на административното производство не са допуснати производствени нарушения. Жалбоподателите са уведомени за образуваната преписка, за постъпилата жалба от Д. и за уточненията ѝ, предоставена им е възможност да се запознаят с доказателствата и да представят такива.

С нормата на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. е въведена забранена за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Съгласно ал.2 на чл.4 от същия закон пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

С оспореното решение Комисията е приела, че жалбоподателите Ж.П. и Ю.П. са осъществили по отношение на Н.Д. пряка дискриминация по признак „обществено положение“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във вр. с чл.8, ал.3 от КТ по „членуване в синдикална организация“. За признака „Обществено положение“ законодателят не е дал легално определение, поради което за всеки конкретен случай следва да се установява и доказва значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона. Според чл.8, ал.3 от КТ при осъществяване на трудовите права и задължения не се допуска пряка или непряка дискриминация, основана на членуване в синдикални и други обществени организации и движения.,. Проява на пряка дискриминация, е налице когато са осъществени всички елементи от фактическия състав на нарушението: различно третиране на лицето, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл.4 от ЗЗДискр., в случая „обществено положение“ във връзка с обективен и същностен белег за личността - "членуване в синдикална организация". Дискриминация е налице, при прилагане на различни правила за сходни положения или при прилагане на едно правило при

различни положения, като това различно третиране следва да е извършено съзнателно по съответните признаци. В настоящия случай, за да е налице пряка дискриминация по признаци „обществено положение“ и "членуване в синдикална организация", е необходимо обстоятелството, че Д. е председател на Председателския съвет на Национален синдикат „Морска администрация“ да е оказало пряко влияние при атестирането/оценяването на Д. за 2020г. и при прекратяване на служебното му правоотношение с последната трета заповед.

"Неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица /§1, т.7 от ДР на ЗЗДискр./. Следователно за да се констатира наличието на дискриминация е необходимо коректно да бъде посочено лице сравнител, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя Н.Д. на базата на признаците от закона. Сравнението се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация - пряка и непряка, като липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо "друго лице при сравними сходни обстоятелства" или "чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана". В случая, в административното производство не са събрани доказателства за подобно по-неблагоприятно третиране. Н. Д. не е посочил лица в сравнимо сходно положение. С писмо от 02.12.2022г. /получ. на 06.12.2022г./ КЗД е указала на Н. Д. във връзка с твърденията за по-неблагоприятно третиране да посочи лица за сравнение. Указания в тази насока са дадени и по време на заседанието, проведено на 10.04.2024г., но Н.Д. е заявил, че няма нужда от конкретни имена и че не желае да злепоставя колегите си /л.218, гръб/.

Не може да се направи извод, че по-неблагоприятното третиране е в резултат на „членуване в синдикална организация“ чрез формуляра за оценяване и с писмата на Д. до Ю.П. и до Ж.П., съответно от 15.01.2021г. и от 05.02.2021г., които са предхождали атестирането на служителя за 2020г., както и писмо по ел.поща от 12.02.2021г., и писмо до Ж.П. от 16.02.2021г.. В посочените писма се говори за лични отношения и разчистване на сметки, без да се споменава синдикална дейност като основание за отрицателно оценяване на работата на Д.. В решението на КЗД липсва каквото и да е било извършено сравнение с друго лице, конкретно индивидуализирано с имена и длъжност, спрямо което Н.Д. да е неравно третиран по приетия от Комисията защитен признак по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. вр. чл.8, ал.3 от КТ при оценяване дейността на Д. за 2020г. и при прекратяване на служебното му правоотношение. В хода на административното производство не е установената и синдикална дейност от страна на Н.Д., която да е формирала дискриминационно

отношение от страна на Ю.П. и Ж.П., а това също сочи на липса на връзка между синдикалната принадлежност и оценяването и прекратяването на служебното правоотношение в конкретния случай. Не са събрани и гласни доказателства, че именно членството в синдикалната организация е причина за неравното третиране. Предвид изложеното не може да се направи извод, че е налице неравно третиране и причинно-следствена връзка между неравното третиране и защитения признак.

Следователно решението на КЗД, в оспорената му част, е постановено в нарушение на материалния закон. В този смисъл и двете жалби са основателни.

Неоснователно е възражението, че не е установено по безспорен начин, че Д. е председател на синдикалната организация. Представено е решение № 334/29.12.2016г., постановено по ф.д. №35/2015г. по описа на Варненски окръжен съд /В./, с което съдът е вписал в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, воден във В. по фирмено дело №35/2015г. на сдружение с нестопанска цел Национален синдикат „Морска администрация“ със седалище в [населено място] промяна в представителството, като е заличил като представляващ сдружението П. Й.Б. и е вписал като представляващ сдружението Н. И. Д. – председател на Председателския съвет. Посочено е, че решението не подлежи на обжалване и че е вписано в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, воден във В. на 29.12.2016г. Това обстоятелство е било известно на Ю.П., който го е посочил в свое писмо от 25.03.2019г. до директора на ДМА В. /л.65/ и на Ж.П., който е адресирал свое писмо от 05.03.2019г. до Н.Д., в качеството му на председател на Национален синдикат „Морска администрация“ със седалище в [населено място].

Неоснователни са и доводите на жалбоподателите, че Комисията не е уточнила кои от посочените от жалбоподателя Д. нарушения попадат в и извън нормативно определения тригодишен срок и кои следва да се считат за преклудирани. В мотивите на решението за давностния срок е посочено от кога започва да тече, за кои факти и обстоятелства се отнася и последиците от неспазването му /чл.52, ал.1 от ЗЗДискр./. Д. е подал жалбата си в КЗД на 20.06.2022г. и тригодишният срок обхваща периода от 20.06.2019г. до 20.06.2022г. Видно от мотивите Комисията е разгледала предявените оплаквания на Д. за неблагоприятното му третиране, изразяващи се в изготвянето на годишната му оценка, поставена от В. Е., потвърдена от Ю. П. и последващото дисциплинарно наказание уволнение, наложено от Ж. П.. Изрично е посочено, че тази част от доказателствения материал, която попада извън давностния срок на производството пред Комисията - документи и материали датиращи от 2016г. не са ценени. Като относимо доказателство е приет формуляра от оценката на жалбоподателя за периода 24.04.2020г.- 31.12.2020г. /л.146 и сл./. Във връзка с давностния срок и дадени указания от Комисията Н.Д. е уточнил жалбата си с документ, постъпил в КЗД на 11.01.2024г. /л.118/, за което с ел. поща и писмо са уведомени Ж.П. и Ю.П. /л.132, 133, 139/.

При този изход на спора основателна е претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателите в размер на по 10,00 лв. за внесена държавна такса. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 312/17.10.2024г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта, с която, на основание чл.65 от ЗЗДискр., е установила, по отношение на Н. И. Д., че Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, е осъществил пряка дискриминация по признак „обществено положение“ и по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.8, ал.3 от Кодекса на труда по „членуване в синдикална организация“ /т.ІІ/; е установила че, по отношение на Н. И. Д., Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, е осъществил пряка дискриминация по признак „обществено положение“ и по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.8, ал.3 от Кодекса на труда по „членуване в синдикална организация“ /т.ІІІ/; предписала е на основание чл.47 ал.4 от ЗЗДискр Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, да преустанови установеното нарушение занапред и да се въздържа от извършване на нарушения на ЗЗДискр. както и други закони, уреждащи равенство в третирането /т.V/ ; предписала е на основание чл.47 ал.4 от ЗЗДискр на Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, да преустанови установеното нарушение занапред и да се въздържа от извършване на нарушения на ЗЗДискр. както и други закони, уреждащи равенство в третирането /т.VІ/; наложила е на Ж. П. - в качеството на бивш изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, на основание в чл.78. ал.1 от ЗЗДискр., наказание „глоба“ в размер от 500,00 лв. за установеното в т.ІІ от настоящото решение нарушение на ЗЗДискр. /т.VІІІ/ и е наложила на Ю. П. - в качеството на главен секретар на Изпълнителна агенция „Морска администрация“, на основание в чл.78. ал.1 от ЗЗДискр., наказание „глоба“ в размер от 500,00 лв. за установеното в т.ІІІ от настоящото решение нарушение на ЗЗДискр./т.ІХ/.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на Ж. Х. П., с адрес в [населено място] и на Ю. Е. П., с адрес в [населено място] разноски по делото в размер на по 10,00 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок пред Върховен административен съд, считано от получаване на съобщението.

СЪДИЯ:

